

ПЕРЕДНЄ СЛОВО

Я ніколи раніше не чула про Марка Сидонія Фалкса, проте люди подібного типу мені знайомі. У часи Римської імперії було немало тих, хто володів великою кількістю рабів і на-вряд чи думав про це погано. Володіння рабами було абсолютно нормальною і природною частиною суспільного устрою. Авжеж, римляни думали про своїх рабів, але в дуже специфічний спосіб: як ними керувати, як їх використати так, аби мати найпривабливіший вигляд перед своїми друзями. А найрозумніші (цілком можливо, що до них належав і Фалкс) часом могли відчувати страх. Їх непокоїло, про що говорять раби у них за спинами і як довго триватиме епоха римського панування. Фалкс чудово знав римське гасло: «Скільки рабів — стільки й ворогів». Знав він і про легендарний випадок, що стався під час правління імператора Нерона, коли римського плутократа було вбито одним із його чотирьохсот рабів¹. Як ми побачимо далі, це б не дало Фалксові спокійно спати, однак усіх рабів у тому домогосподарстві скарали на смерть.

Мене трохи дивує, наскільки добре порозумілися Фалкс і Тонер. Фалкс — аристократ, а рід Тонера — принаймні він так стверджує — походить із пригнобленого англійською елітою прошарку ірландського селянства (як він каже, «від землі»). Однак те, що вони знайшли спільну мову, незважаючи на політичні розбіжності, як на мене, робить честь їм обом. Звичайно, були й рабовласники, зовсім не схожі на Фалкса: тисячі дрібних торговців і ремісників, що мали по одному чи по двоє рабів. Декотрі з них самі не так давно зробилися вільними і створили сім'ї з колишніми власниками — як чоловіками,

¹ У 61-му році н. е. римського префекта Педанія Секунда вбив один із його рабів. Згідно з законом, після цього всіх його рабів (400 осіб) скарали на горло. (Тут і далі примітки перекладача.)

так і жінками. Навіть в оточенні Фалкса було кілька рабів-секретарів і особистих помічників, які користувалися його прихильністю й жили краще, ніж бідні вільні римляни, котрі намагалися заробляти на прожиток, поденно працюючи в доках або продаючи дешеві квіти на Римському Форумі. Цікаво, що деякі з вільних римських бідняків вийшли на вулиці й виступили — хоч і безуспішно — проти страти вже згаданих чотирьохсот рабів, що була цілком законною. Однак у своїй праці Фалкс говорить про масове використання рабської праці.

Зараз нам досить важко збагнути всі відтінки відношень між вільним громадянином, рабом і колишнім рабом (та це й тоді було нелегко). Але тепер ми можемо хоч трохи уявити, що думали багаті римляни про своїх звичайних робітників-рабів, і Фалкс — один із найбільш надійних наших провідників до тієї реальності, яку римляни вважали славною традицією «управління рабами». Він намагається допомогти всім скористатися з його багатого досвіду, і в нього є чого повчитися.

На щастя, світ із того часу змінився. Але цей текст пропонує нам достовірну, наскільки лиш це можливо, інформацію про найважливіший аспект життя римлян і всієї Римської імперії. Якби він був опублікований дві тисячі років тому, то, певно, зайняв би провідне місце у списку найпопулярніших книжок із менеджменту. У сучасного читача можуть виникнути певні труднощі з подоланням власних упереджень, проте за зовнішньою риторикою він, можливо, зуміє розгледіти, що Фалкс був не такою й поганою людиною, принаймні для свого часу.

А ще Фалкс ніби вказує пальцем на нас. Адже, будьмо відверті, деякі з його уявлень і нині допомагають нам керувати підлеглими. Чи впевнені ми, що сьогоднішні «оплачувані раби» аж так відрізняються від справжніх? Чи так уже й далеко ми відійшли від античних римлян?

*Мері Бірд
Кембридж, квітень 2014 р.*

ЗАУВАГА ВІД АВТОРА

Я — Марк Сидоній Фалкс, шляхетного роду, мій прапрадід був консулом, а мати походить зі стародавньої сенаторської династії. Нашій родині було присвоєно ім'я Falx («Кігтиста лапа»), бо ми ніколи не випускали з рук того, що нам належить. Я з відзнакою пройшов п'ятирічну службу в VI Залізному легіоні, здебільшого брав участь у походах проти східних племен, які завдавали нам чимало прикростей, а потім повернувся до Рима — вести свої справи і керувати солідними земельними володіннями в Кампанії й африканській провінції. Моя родина впродовж багатьох поколінь володіла незчисленною кількістю рабів, і ми знаємо все на світі про те, як ними керувати.

Для того щоб моє письмо було зрозумілим і для тих осіб, які не є римлянами, я був змушений скористатися послугами такого собі Джеррі Тонера, учителя в одній із наших упосліджених північних провінцій, який дещо знає про римський устрій, але наділений небагатьма із властивих нам чеснот. Ба більше, я ніколи не стрічав такого покійного й тихого чоловіка, що не належав би до класу рабів: він жодного разу не брав участі в битві, навряд чи здатен випити бодай одну амфору розведеного водою вина і навіть принижується до того, що власноруч мие спину своїй дитині, замість того щоб залишити такі недостойні справи рабам або жіноцтву. Йому, однак, поталанило взяти за дружину жінку рідкісної вроди та розуму (хоча вона, мабуть, лізе всюди зі своєю думкою більше, ніж належить жінці), якій я дуже вдячний за те, що суть мого тексту зробилася зрозумілою і для читачів-варварів.

*Марк Сидоній Фалкс
Рим, напередодні березневих ід*

ЗАУВАГА ВІД КОМЕНТАТОРА

Існування Марка Сидонія Фалкса може бути предметом наукових дебатів, але реальність його поглядів безсумнівна. Він описує рабство з погляду римлянина. Рабовласництво становило ключову інституцію стародавнього Рима протягом усього часу його існування. Воно було настільки важливим, що нікому й на думку не спадало, ніби його може не бути. Володіти рабами було так само природно, як сьогодні голосувати за консерваторів у Віддширі або за лейбористів у Гемпстеді. На жаль, ми не знаємо, що думали про це самі раби, позаяк їхні погляди нікого не цікавили. Але нам багато відомо про те, що думали з цього приводу їхні римські господарі. Думки, які висловлює Марк, збереглися в римських текстах на тему рабства, хоч він і не вдається до рабського їх наслідування. Ті джерела часто нерозбірливі або їх досить важко витлумачити. Лише цей текст є простим і зрозумілим посібником із управління рабами поримськи. Зайве казати: той факт, що я сприяв його публікації, зовсім не означає, ніби я поділяю висловлені в ньому думки.

Працювати з таким автором, як Марк Фалкс, було досить важко. Він дотримується багатьох край жорстких і відразливих поглядів і відмовляється визнавати, що вони можуть бути неправильними чи аморальними. Але за римськими стандартами він вважався дуже порядним чоловіком. Його текст показує, що епоха стародавнього Рима, така, здавалося б, вивчена та звична, легко може нас шокувати. Він демонструє також, наскільки складним державним інститутом було рабовласництво.

Марк не захотів указати нам час, у який він жив: його уявлення часто є сплавом поглядів, властивих різним століттям, хоча схоже, що він запозичив їх здебільшого з часів Римської імперії I і II століть нашої ери.

* ВСТУП *

БУТИ ГОСПОДАРЕМ

Цікава подія сталася зі мною в саду моєї вілли кілька місяців тому. Цей випадок був настільки показовим, що змусив мене замислитись і підштовхнув до написання цієї книжки. Мені випало розважати гостя, що належав до одного з германських племен, якщо бути точним, до аланів¹. Вам може видатися дивним, що такий вельможний римлянин, як я, приймав у себе якогось нікчемного варвара, однак то був не звичайний германець. То була особа королівської крові, яка відвідала наше славетне місто Рим із посольською місією до імператора. Втопившись від нескінченних світських балачок про переваги штанів та подібні дрібниці, що зазвичай цікавлять варварів, наш великий правитель попрохав мене виявити гостинність до цього іноземця, поки той не повернеться в те смердюче болото, яке називає своїм домом.

Ми невимушено прогулювалися пишним квітником, розташованим позаду моєї вілли, і я пояснював своєму гостеві — найпримітивнішою латиною, щоб його не збентежити, — яких міфічних героїв зображують численні мармурові статуї. Ось тут це і сталося. Зосередившись на скульптурах, я не помітив невеликої сапки, що лежала на стежці. Коли я наступив на металевий край, дерев'яна ручка вдарила мене по ногах так, що я скрикнув, — радше від несподіванки, ніж від болю. Один раб, що стояв неподалік (а це було саме його

¹ Алани (грец. Άλανοί, лат. Alani, Halani) — кочові іраномовні племена скіфо-сарматського походження. Найдавніші згадки про аланів належать до I ст. н. е.

знаряддя), пирхнув, побачивши, як я скачу на одній нозі. Звичайно, я був обурений тим, що цей нікчемний дурень, який і сам є не більш, ніж інструментом, нехай і здатним розмовляти, сміється над прикрістю, що спіткала його господаря. Я покликав управителя.

— Цей раб думає, що поранити ногу — це смішно. Ану переламаймо йому ноги й подивімося, як він тоді сміятиметься.

Це швидко стерло усмішку з обличчя раба. Незважаючи на жалібні благання, до яких завжди вдаються раби, щойно діло доходить до покарання, управитель і два його дужі помічники збили того непоштивця з ніг, а четвертий підбіг із важкою залізякою в руках. Але варто було йому тільки замахнутися, як мій гість варвар скрикнув:

— Ні!

Я обернувся до нього й побачив, що він зблід, як щойно вибілена тога.

— У чому річ?

Він не поспішав із відповіддю, тому я наполіг:

— Адже ви зі своїми рабами вчинили б так само?

Відповідь його була для мене цілком несподіваною:

— У нас немає рабів.

Можете собі таке уявити? Суспільство без рабів! Та де це чувано! Як же воно функціонує? Хто в них виконує брудну роботу, недостойну вільної людини найнижчого роду? Що в такому суспільстві роблять із полоненими, захопленими під час загарбницьких воєн? І як тоді демонструвати свою заможність? Поки мені в голові крутилися ці невисловлені питання, лють моя трохи вляглася.

— Господарю, благаю вас,— скиглив раб.

— Та нехай уже...

Я наказав управителеві зупинитись і відпустити раба, після того як його злегка «повчать» різками. Знаю, знаю, я надто м'який. Але нині розвелось так багато тих, хто жорстоко карає рабів за найменшу провину. Та й відомо, що завжди варто порухувати до десяти, перш ніж ухвалювати будь-яке рішення.

Відпроваджуючи мого вкрай збентеженого гостя до будинку, я раптом подумав, що цей германський варвар, імовірно, не єдиний, кому ніколи не випадало володіти рабами. Зараз багато хто схиля-

ється до вульгарної ідеї рівності між людьми, тож мушу припустити, що мої сучасники просто забули, як слід поводитись із рабами та іншими підлеглими. Тому я вирішив сформулювати принципи, за якими кожна вільна людина зможе вміло керувати своєю обслугою.

Це завдання є життєво важливим. Людина, яка серйозно займається особистісним розвитком і прагне до влади та багатства, мусить знати все, що тільки може їй у цьому допомогти. Я не перестаю дивуватися, скільки нині людей, наділених владою, уявлення не мають, як поводитися з тими, кому випало щастя їм служити. Натомість у відчайдушному бажанні здобути прихильність тих, чия відданість має бути безумовною, вони підлещуються й догоджають людям найнижчого сорту. Я навіть бачив, як один впливовий політик тепло всміхався жінці, яка працювала на вулиці, бо хотів заручитися її «безцінною підтримкою»! А от знання про те, як поводитися з представниками соціальних низів, здобує шляхом ретельного вивчення моєї праці, дасть необхідні засоби для досягнення успіху та величі. Моя книжка навчить, як привести челядь і господарство до тієї мети, яка цілком відповідатиме бажанням господаря. Це забезпечить надійну опору для вивищення в суспільстві. Книжка допоможе напрацювати соціальні навички, необхідні для управління тими, хто створює вашу репутацію. Тому будь-який дбайливий господар, який має намір бути головним у власному домі, мусить знайти в собі сили та витратити час, аби простудіювати мою працю, що є витвором одного з найдосвідченіших очільників минулого.

На мою думку, існує ціла наука про те, як бути господарем, і вона доводить, що керувати домогосподарством і тримати в покорі рабів — те саме, що й бути лідером у суспільстві. Немає точної відповіді на питання, чи якості керівника та господаря є вродженими. Деякі греки стверджували, що всі люди різняться між собою за внутрішньою природою. Ті, хто займається фізичною працею, є від природи рабами, і для них самих буде краще, коли вони потраплять під керівництво таких людей, як я, котрі мають природні якості вищого ґатунку. Людина, здатна належати комусь іншому, є природженим рабом — ось чому, стверджують греки, така людина комусь належить. Сама природа, кажуть вони, влаштувала так, що душі й тіла вільних людей відрізняються від тіл і душ рабів. Раби мають дужі

тіла, добре пристосовані до фізичної праці, що нею ці люди й мусять займатись. За душевними якостями вони менше здатні розмірковувати та приймати рішення. Зате вільні люди тримають спину прямо і непридатні до виконання фізичної роботи. Натомість їхні душі є здібними до навчання. Вільні люди спроможні брати участь у житті суспільства, політичному чи військовому. Звичайно, природа іноді припускається помилок, і виходить навпаки: раби отримують тіла вільних людей, а у вільних «правильними» виявляються тільки душі, а не тіла. Та в цілому, стверджують греки, природа не схильна помилятися. Вона дбає, щоб кожен отримав здібності, що відповідають його призначенню.

Однак більшість римлян із цим не погоджуються. Вони впевнені, що насильницьке підкорення іншої людської істоти є протиприродним. Дуже багато з нас, римлян, які продовжують керувати великою імперією, походять від рабів, тож смішно було б вірити, ніби раби за своєю природою ні до чого не здатні. Римські мислителі стверджують, що тільки суспільна згода веде до того, що одна людина має іншу за раба. Вони вважають, що між цими двома людьми немає природних відмінностей. Це просто несправедливість, і ґрунтується вона на застосуванні сили. Вони також справедливо відзначають, що чимало рабів виявляло хоробрість і шляхетність у часи великої кризи, а отже, вони зовсім не мають рабської природи. І якщо раби не визначені природою, те саме стосується й господарів. І це варто запам'ятати!

Рим наповнений рабами. Я чув, що десь один із трьох або чотирьох мешканців італійського півострова перебуває в рабстві. Навіть на величезних територіях усієї імперії, населення якої налічує не набагато менше за 60 або 70 мільйонів осіб, мало не кожен восьмий є рабом. Причому на рабів можна натрапити не лише в сільських місцевостях. Рим аж двигтить від різноманітної рабської роботи, і кількість рабів тут не менша, ніж в інших регіонах. У столиці мешкає близько мільйона осіб, і дехто стверджує, що принаймні третина з них є рабами. Хоча подібні оцінки є не більше, ніж припущеннями людей із розвиненою уявою, водночас вони свідчать, наскільки важливий інститут рабовласництва для римського світу. Ми, римляни, потребуємо своїх рабів.

Ви можете запитати, як склалася така ситуація. Якими були переваги використання рабської праці порівняно з працею вільних людей? Дозвольте мені пояснити. У минулому, за часів Республіки, щоразу як римляни завойовували якийсь регіон Італії, вони забирали частину землі собі й заселяли її римськими колоністами. Вони очікували, що ці колонії зробляться гарнізонними містами. Але в результаті воєнних дій лишилося багато покинутої й необробленої землі. Так сталося через те, що її власники або були вбиті, або втекли разом із переможеними арміями. Сенат оголосив, що охочі обробляти цю землю можуть робити це в обмін на 10 % щорічного врожаю зернових культур і 20 % урожаю фруктів. Метою такого рішення було збільшити кількість мешканців Італії, які б своєю працею виробляли більше продовольства для міст, а також воювали на боці Рима у воєнний час.

Такі чудові наміри! Але результат виявився цілком протилежним від очікуваного. Насправді багатії привласнили більшу частину нічийних земель, а звикнувши до своїх маєтків і до того, що ніхто їх не відбере, вони почали переконувати бідних селян, які володіли невеликими ділянками поблизу, продати свою землю їм. А якщо ті відмовлялися, вони іноді просто захоплювали ці ділянки силою. Незаможний селянин був не в змозі захиститися від сильного сусіда часто через те, що сам він у цей час далеко від дому відбував військову повинність. Поступово більші господарства з простих ферм перетворювалися на величезні маєтки. Їхні власники не хотіли покладатися в обробітку своєї землі на тих самих фермерів, яких нещодавно розорили, а також не бажали наймати вільних людей, що їх майже напевно з тієї чи іншої нагоди мали покликати до війська. Тому вони купували рабів і використовували їхню працю. Це виявилось дуже прибутковою справою, особливо через те, що раби плодилися, народжуючи багато дітей. До того ж ніхто з них не був військовозобов'язаним, адже, ясна річ, армія не може покладатися на рабів у захисті держави. Великі землевласники надзвичайно розбагатіли. Тим часом чисельність рабів швидко зростала. А кількість італійців зменшувалась, та й ті, що залишились, робилися дедалі менш заможними, бо несли тягар податків і тривалої військової служби. І навіть у ті короткі періоди, коли вони не були у війську, вільнонароджені

не могли знайти роботи, оскільки вся земля належала багатіям, а ті використовували працю рабів, а не вільних людей.

Звичайно, сенат і римський народ усе більше переймалися тим, що для війська бракувало італійських солдатів, а така громада рабів могла просто знищити своїх господарів. Але вони також розуміли, що відібрати величезні маєтки у їхніх власників тепер буде і важко, і несправедливо, адже ті володіли своїми землями вже протягом кількох поколінь. Як ви позбавите людину права володіти деревом, котре власноручно посадив її дід? Деякі з народних трибунів намагалися законодавчо обмежити розміри таких маєтностей і примусити найбільших землевласників наймати на роботу певний відсоток вільних людей. Але ніхто не звертав уваги на подібні заклики. Що ж до загрози з боку рабів, то йшлося не так про можливість їхнього повстання, як про те, що вони можуть винищити вільнонароджених селян, які мали служити у війську, захищаючи владні інтереси римської еліти. Через це було прийнято постанову: жоден громадянин віком від двадцяти до сорока років не мусив служити за межами Італії більш як три роки поспіль. Так селяни отримували шанс зберегти контроль над своїми невеликими ділянками.

На щастя, сьогоднішнього власника рабів такі проблеми вже не турбують. Армія зробилася професійною, а від часу останнього великого повстання рабів минуло дуже багато років. Нині рабовласникові потрібно дбати лише про збереження контролю над своїм господарством. Це я всотав із молоком матері. З дитинства я здобував владні навички, направо й наліво роздаючи команди служникам і служницям: «Принеси мій плащ!», «Вимий мені руки!», «Подай мені сніданок, хлопче!». Це було звичайною щоденною практикою. Ще зеленим парубійком я навчився у свого батька, як домогтися поваги навіть від найбільш непокірливих рабів.

Родина і господарство — ось на чому тримається суспільство, та й людське життя взагалі. Ніяке цивілізоване існування неможливе без тих необхідних речей, які може дати господарство. Але господарство — це лише будинок, якщо в ньому немає рабів. Звичайно, щоб у вас була справжня родина, треба мати дружину й дітей. Так, їхня праця приносить певну користь. Але основну частину роботи по господарству виконують раби. Це особливо вигідно, адже госпо-